

လှိုင်စာပေ

မြပုလဲခင် ရင်ခွင်သို့

လုံချင်းစက္ကသစ်

အရပ်ရှစ်ခွင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သောကြီးစိုးမှုကို ဖောက်ခွင်း၍
လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ် သဇင်မင်းက ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ကကြိုးဆင်လိုက်
ခြင်း၏ နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာသော အုံးခြိမ့်ခြိမ့် မြည်ဟည်း
သံ ကြောင့် ရင်အစုံ တသိမ့်သိမ့်လှိုက်ဖိုရာမှ မောဟိုက် လာပြီးနောက်
နာကျင်မှုကို သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

‘ကျွတ်’

သွားကြားက ထွက်လာသော လေသံနှင့် စုတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက်
သူ၏ သန္ဓေစိတ်၌ ကိန်းဝပ်နေသော စာနာစိတ်ကြောင့် ကားထဲမှ အမျိုး
သမီးကို မ,ထုတ်ကာ သူ့ကားထဲသို့ တင်ဆောင်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

အမျိုးသမီးကို မြင်တော့ သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။

‘အတာ အဲဒီကား မောင်းယူခဲ့’

‘ဟုတ်’

အမျိုးသမီး အသက်ရှူနေသေးသည်။ ။

ခပ်မျှင်းမျှင်းပဲ။

ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းအရ သူ ပြုစုပေးလိုက်ပြီး နယ်ဆေးခန်းသို့ သွားပို့လိုက်သည်။ ။ တာဝန်ကျ ဒေါက်တာကိုကိုအောင်က

‘မင်းဘာသာမင်း ကုပေးလိုက်လည်း ရရဲ့ သားနဲ့’

‘စကားမများ နဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံနည်းနဲ့ လူနာ ရောက်လာလာ လိုအပ်တဲ့ ကုသမှုကို အရင်လုပ်ပေးဖို့ စမ်းသပ်လိုက်ဦး’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ’

သူ အမျိုးသမီးကို ပြင်ပလူနာစမ်းသပ်ခန်း ကုတင်ပေါ် တင်ပေးပြီး သည် နှင့် သူ့ရင်ထဲက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီးတစ်ခု လျော့ပါးသွားသည့် နှယ် ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အခန်းအပြင် ထွက်ခဲ့လေ သည်။ ။

အတာက အမျိုးသမီး၏ စူပါရုပ်ကားကို သူ့ကားနောက်၌ ရပ်ထားပြီး ကားပြင်ထွက်ကာ ရပ်လျက် သူ့ အမိန့်ကို စောင့်နေသည်။ ။

‘ကားတံခါးတွေ ပိတ်ထားပြီး ကားသော့ ဒေါက်တာကိုသွားပေးပြီးမှ မင်း အိမ်ပြန်ခဲ့’

‘ဟုတ်’

သူ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

သူ့ဘဝကို ဆွဲလှန်ပြောင်းလဲယူပစ်လိုက်သော အိပ်မက်တစ်ခု ကို ယိထင်ပြုကာ ခြောက်လှန့်နေဆဲ ဖြစ် သည်။ ။

ဒေါက်တာကိုကိုအောင်က ပေါ်တီကို အောက်သို့ ပြေးထွက် လာပြီး သူ့အား

‘ဟေ့ ဟေ့ မောင်ဘုန်း’

ဂျူတီကုတ်ကြီးတကားကားနှင့် သူ့အား လက်ပြတားဆီးလိုက်သော
မောင်အောင်၏ ကိုယိုးကားယား ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ကာ သူ ပြုံးလိုက်
သည်။ ။

ကားကို မရပ်ပေးသည့် အပြင် ထပ်၍ အရှိန်မြှင့်လိုက်ပြီးမှ ရင်ဘတ်
တစ်နေရာမှ အမြဲတေ စာနာစိတ် ကလေးက သူ့ရင်ကို ခြေစုံကန်ကြော
က်လေသည်။ ။

ဒါလားကွ လူ။ လူသားအချင်းချင်း စာနာစိတ် မင်းမှာ မရှိဘူးလား။
မင်းရင်ထဲ ငါ မနေဘူး။ ထွက် သွားမယ်ဟု ဟစ်အော်ကာ သူ့ရင်ကို ပေါ
က်ထွက်အောင် ကန်ကြောက်နေရာ သူ ကားဖင်ကို နောက်သို့ ဆုတ် လို
က်သည်။ ။

မောင်အောင်အနီး ကားဖင် ထိုးလိုက်သောအခါ မောင်အောင်က
ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ ဒီ သူငယ်ချင်း ဒီဆေးခန်းကို ရောက်လာ
သော သူ့အတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲဟု သူ စိတ်တွင်း မကြာခဏ ညည်း
တွားမိလေသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် သွေးလိုတယ်၊ အူအတက်ပေါက်တာ ခွဲရလိမ့်မယ်။ ငါ့
ကို ကူပါဦးကွာ...။ လူတစ်ယောက် အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်း
ပါတယ်’

‘ဟာကွာ’

ငယ်ထိပ် မြွေပေါက်သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောထဲသို့ အဆီ
ပိစီးဝင်သလို ပျံ့နှံ့သွားပြီး မွေးညှင်း များ ပင် ထောင်ထသွားသည်။ ။

ကုတင်ထက်၌ ဖျော့တော့ပြီး သွေးဆုတ်သလို ဖြစ်နေသော လူနာ၏
မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ တုန် လှုပ်သွားသည်။ ။

‘မင်းကွာ’

‘ဆရာကြီး မရှိလို့ ပါကွာ မင်း ကူညီပါ။ မင်းဟာ ဆာဂျင်ကောင်း တစ်ယောက်ပဲကွာ လုပ်ပါ မောင်ဘုန်း ရာ’

‘ကဲ အိုတီထဲ သွင်းကွာ ကြာတယ်’

ဆရာအိုနှင့် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း မောင်အောင်။ ဒီနှစ်ယောက် ကြောင့် သူ့ဘဝသည် ခွဲစိတ်ကိရိယာ များ ပြန်ကိုင်ရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားရသည် ။

သူနဖူးထက်မှ ကျဆင်းလာသော ချွေးများကို မောင်အောင်ကပင် သုတ်ပေးရင်း

‘ဆိုးသင့်ခံ ဆာဂျင်’

သူ ပင့်သက်ရှိလိုက်သည် ။ နှလုံးခုန်စက်တွင် တဖြည်းဖြည်း တက်လာသော လှိုင်းချက်များ ၏ စိတ်ချရသော အနေအထားရောက်သည် နှင့် သူ ခွဲစိတ်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည် ။

မောင်အောင်က သူ့အား လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် ကမ်းပေးလေသည် ။ သူက ယူကာ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ ချလိုက်ပြီးနောက် မောင်အောင်ကို ဖန်ခွက်ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည် ။

နောက် မောင်အောင်ပခုံးကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်ပြီး

‘မင်း နာမယ် မှတ်ထား’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

မောင်အောင်က စပ်ဖြဖြနှင့် တဟဲဟဲရယ်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည် ။ သူ ဒီတစ်ခေါက်တော့ နောက်ကြည့်မှန် သို့ မျက်လုံး မရောက်စေရန် သတိ

ထားပြီး ကားကို တောက်လျှောက်မောင်းခဲ့လေသည်။ နောက်မှ သတိရလိုက်သည်။ ။

‘အတာ’

သူ့ခြံအလုပ်သမား အတာတစ်ယောက် ကားသေ့ကလေးကို ကာဆေးခန်း၏ စင်္ကြံတစ်နေရာ၌ ရပ် နေသည့် ပုံရိပ်ကို သတိရလိုက်မိသော်လည်း နေပါစေတော့ အချိန်တန်လျှင် အတာ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု စိတ် သက်သာရာတွေးပြီး သူ၏ ရိပ်မြုံလေးဆီသို့ တောက်လျှောက်ပင် မောင်းချ လိုက်လေသည်။ ။

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသော သူ့စိတ်တို့ အနည်ထိုင်အောင် မနည်းလုပ်ယူရဦးမည် ထင်ပါသည်။ ။

အခန်း (၂)

ဆိုင်ကယ်သံ ကြားလိုက်ရကတည်းက မောင်အောင်ရောက် လာပြီ
ဟု သူ သိလိုက်ပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ကင်လက်စ ဂျီသားပေါင်တစ်ခြမ်း
ကို တစ်ဘက်သို့ လှန်လိုက်သည်။ ။

‘အား မွေးနေတာပဲ အမြည်းပဲ မင်းစိုက်ပါ၊ ဒီနေ့တော့ ဂျော်နီ
လမ်းလျှောက်ကို ပင့်ခဲ့တယ် မင်းကို ဂုဏ် ပြုမလို့၊’

‘တော်စမ်းပါ ကျား ကျား လုပ်နေ၊ တကယ့်ကျား လာမှ မင်းကို မယုံ
လို့ မကူဘဲနေရင် မင်း ကျားစားခံ ရမယ်နော်’

‘သူငယ်ချင်းရာ ဒါက မိုင်နာကွေ့စပေမယ့် အချိန်က သိပ်မရှိတော့လို့
ပါ။ အသက်တစ်ချောင်း ကယ် လိုက်တဲ့ မင်းကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ဝိုင်း
လိုက်ရအောင်’

မောင်အောင်က သူ ပါလာသော ထမင်းချိုင့်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။

အတာက သူတို့ စားသုံးရန် စားပွဲကို အသင့်ပြင်ထား လိုက်လေ
သည်။ ။

အရက်မူးတော့ ကျွဲခိုးပေါ်တော့မည်။ ဒါကို သူ သိသည်။ ။ သို့သော်
ကိုကိုအောင်ဆိုသော နာမည်ကို စီးပိုး တယ်ဟု ဆိုကာ

‘ဟေ့ကောင် မင်းကို မောင်အောင်ပဲခေါ်မယ် ငအောင်လို့ မခေါ်တာ

ကျေးဇူးတင်’

ဟု ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းကို သူ ရှောင်ခွာ၍ မရချေ။

‘အေး ငါ့ကို မောင်အောင်ဆို မင်းက မောင်ဘုန်းပေါ့ကွာ။ ငါ့ကို ငအောင်ဆိုလည်း မင်း ငဘုန်း ဖြစ်သွား မှာ ပဲ ကြိုက်သလိုခေါ်ရတယ် သူငယ်ချင်း’

မောင်အောင်ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းကိုတော့

‘ကျောက်ကျော ခွေးသေးပန်းရုပ်နဲ့ လာလုပ်မနေနဲ့ ၊ ငါ့မှာ နှမမရှိလို့ မင်းလိုကောင်ကို သူငယ်ချင်း တော်ရဲတာကွ’

‘အေး ငါကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်မို့လို့ မင်းလိုမျက်ခုံးဆက်နေတဲ့ ကောင်ကို သူငယ်ချင်း တော်ရဲ တယ်မှတ်’

ဟု ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်း မောင်အောင်၊ ဒီ စခန်းသာ၏ အထူးကုဆေးခန်းသို့ ရောက်လာကတည်းက သူ ခြေချုပ်မိသလို အလစ်ကိုလည်း အရှိုက်နှင့် ထိုးသော မောင်အောင်၏ လက်သီးပုန်း ကို မကြာခဏမိလေပြီ။

ဒီနေ့ ညနေကပဲ မောင်အောင်သွင်းလိုက်သော လက်သီးပုန်းက သူ့အရှိုက်ကို ထိသွားပြီး ခွဲစိတ်ခန်းထဲ အလိုလိုရောက်သွားသည့် အဖြစ်ကို ကြုံလိုက်ရပြီ။

ဒီကောင်ကို ရှောင်မှ ဖြစ်မည်ဟု ... ဆုံးဖြတ်ပြီးသော်လည်း သူ၏ မြေစိုက်သစ်လုံးမဟာခံတပ်ခြံဝန်း အတွင်းရှိ အိမ်တော်ထဲရှိ ကျွန်းစားပွဲဝယ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ညစာကို မြိန်ရည်ယှက်ရည်စားသောက်ရင်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာတွေ အော်ဆိုလိုက်သည် ။

မူးလာလျှင် အလွန်အူရွှင်တတ်သော သူသည် ဂီတာတစ်လက်ကိုင်

ပြီး စိုင်းထီးဆိုင်၏ သီချင်းများကို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ဟစ်လိုက်သည်။ ။

‘အရင်ညမှာ မြင်ရခဲ့တဲ့ မောင့်လပြည့်ဝန်း...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ မင်းတွေ့လိုက်ရတဲ့ လပြည့်ဝန်းက သံစဉ်မိုးသိမ့်
တဲ့ ။ အသက်က အိုဗာသွာဒ်တီးပဲ။ ငါတို့ အရွယ်ပေါ့ကွာ။ စိစစ်ရေးကဒ်
ကတော့ ပျိုပေါ့။ ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးက မျက်စိလည်ရှာနေတဲ့ သူမကို
မင်း ထံ အရောက်ပို့လိုက်တာကွ’

‘ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ပုပ်ကြီး ပိတ်ထားစမ်းကွ၊ မ,ဆိုရင် ယင်မ
တောင် ငါ့ကိုယ် အနားမခံဘူး၊ သွား စမ်း မင်း မူးရင်ပြန်တော့’

‘အေး ပြန်မယ်၊ မျှော်သူရှိတဲ့ လူဆိုတော့ ပြန်ရမှာ ပဲ၊ မင်းက ရှိခိုးဦး
တင်ပြီး အိပ်ပါဆိုတာတောင် မအိပ် ဘူးကွ၊ သွားမယ် ဝှတ်နိုက်’

မောင်အောင်က သူ၏ စတီးလ် လေးဆင့်ချိုင့်ကို ဆိုင်ကယ် ရှေ့ခြင်း
တောင်းထဲ ထည့်ပြီး သူ့အား လက် နောက်ပြန်ပြပြီး အသံဆူဆူညံညံနှင့်
ဘုံးဘုံးခိုင်းခိုင်း ပေးကာ ထွက်သွားလေသည်။ ။

အတာက သူ၏ အိမ်တံခါးများကို ပိတ်ပေးပြီး ပြန်သွားလေသည်။ ။

သူ့မိသားစုအိမ်သို့ အတာ ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သောအတာ၌ လည်း မိသားစု ရှိသည်။ ။

အသက် ၃၆ နှစ်ကျော်သော မောင်အောင်၌ လည်း မိသားစု ရှိသည်

။

သူ့မှာ သာ မိသားစု မရှိ။

မွေးကတည်းက မရှိခဲ့သော မိသားစုဘဝကို သူ အင်မတန် တောင့်
တခွဲလေသည်။ ။ သို့သော် မိသားစု ကံကြမ္မာသည် သူ့ထံ၌ ပါမလာဘူး

ထင်ပါသည်။ ။

မိသားစုဘဝကို မရရှိခဲ့သလို မိသားစုဘဝကိုလည်း သူ မဖန်တီးနိုင်ခဲ့ချေ။

လက်ကျန်တစ်ပက်ကို သူ မော့ပြီးချိန်၌ အိပ်ခန်းတွင်း ကုတင်ကျယ်ကြီးပေါ်သို့ သူ ထိုးအိပ်လိုက်သည်။ ။

အတာဟု သူ ခေါ်သော ကောင်လေးကတော့ သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်သည်။ ။

ဒီကောင်လေး၏ အသက်ကိုလည်း သူပဲ ကယ်တင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒီကောင်လေး မိန်းမယူတော့လည်း သူကပဲ ကမကထ လုပ်ပေးခဲ့ပြီး မိန်းမ မီးဖွားတော့လည်း အနေ သာဘဲ သူ ကူညီပေးခဲ့ရပြန်သည်။ ။

အတာက သူ့ကိုကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို ဖခင်တစ်ယောက်လို သဘောထားကာ သူ့ဝေယျာဝစ္စကို လာရောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသဖြင့် သူသည် လူလူသူသူ အရောင်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘လောကကြီးဟာ ဘာမှ ပြုပြင်စရာ ဖန်တီးစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ရတယ် ထားလိုက်၊ သူ့သဘာဝအတိုင်း သာ ထားလိုက်’

ဆိုသော သူက ရပ်ရွာ ယင်လုံအိမ်သာ ဆောက်လုပ်ရေး ဦးဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ။

‘ရပ်ရွာလိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေ ကျုပ်နဲ့ လာမပတ်သက် နဲ့ ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကျေးဇူးကို တုန့်ပြန် ရာကျတယ်’

အတော့မိန်းမကိုပင် သူ မမှတ်မိ။ သူ့ဆီလည်း လာရန် မလို။

အတာလာလျှင် လုံလောက်ပြီ။

သူ၏ အိပ်ရာကလေးက သန့်ပြန့်နေသည် ။ စကအိပ်ကုတင် စပရင်
မွေ့ယာ၌ မူဆယ်မှ ဝယ်ယူခဲ့သော နှစ်ထပ် ဂွမ်းစောင်ကြီးထဲ သူ တိုးဝင်
လိုက်သည် ။

လူကတော့ ဘာမှ မဟုတ်သာ မဟုတ်သည် ။ သစ်လုံးများကို ခံတပ်
သဖွယ် ပေတစ်ရာပတ်လည်ကို ခတ် ထားပြီး အထဲ အလည် ခံတပ်တ
ည့်တည့်၌ ပေ ၃၀ ပတ်လည် တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးကို သူ စိတ်တိုင်းက
ဆောက် ထားပြီး ပန်းခင်းနှင့် မြက်ခင်းပြင်သာ ထားသည် ။

သူ၏ တောင်ယာလက်ဖက်ခင်းများ ၌ အတာတို့ မိသားစုနှင့် ဦး
အိုက်မောင်းတို့ မိသားစုကိုသာ ထား ထားလိုက်သည် ။

သို့သော် သူပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည် ။ လက်ဖက်ခြောက်လုပ်ငန်းကို
သူ စိတ်တိုင်းကျ ဦးဆောင် ဆောင် ရွက်သည် ။

သူ့ခြံအလုပ်သမားများ သည် အများ စုက ယောက်ျားများ ဖြစ်သည်
။

သို့သော် လက်ဖက်ရူးချိန်မှာ တော့ မိန်းမအလုပ်သမားများ ငှားရသ
ည် ။

လက်ဖက်ရွက် ရူးဆိပ်သော လက်များက မိန်းမလက်များက ပို၍ အ
နုစိပ်သည် ။ ယောက်ျားလက်ကြမ်း ကြီးများ နှင့် မဖြစ်။

မိန်းမအလုပ်သမားတွေအား ပြောလိုသော စကား စည်းကမ်းနှင့် ကိ
စ္စအဝဝကို ဦးအိုက်မောင်းနှင့် မယားဒေါ်ညိုကပဲ တာဝန်ယူပေတော့။

သူ ရေချိန်ကိုက်နေသည့် ကြားက တောင်တွေးမြောက်တွေး ဖြစ်နေ
ရာမှ မျက်နှာတစ်ခုကို သွားမြင် သည် ။

ချောမောပြီး ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာတစ်မျက်နှာ။

သူ့ ရင်ကို အနာတရဖြစ်စေခဲ့သော မျက်နှာနှင့် ဆင်သော မျက်နှာ။

သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်သော မိန်းမတွေနှင့် မပတ်သက်ပါဘူးဆို
ကာမှ မိန်းမချောတစ်ယောက်ကို သူ ကယ်တင်ပေးလိုက်ရပြန်ပြီ။

‘အား မှာ ဖို့ မေ့နေလိုက်တာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီး ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်လို့
ပါ၊ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပါ ရစေ၊ တွေ့ပါရစေဆိုပြီး တောင်းဆိုလာ
လည်း မင်း ငါ့ဆီ ခေါ်မလာနဲ့ နော် မောင်အောင်’

ဟု မှာ ဖြစ်အောင် မှာ ထားရဦးမည်။

မောင်အောင်က သူ့အကြောင်းကို သိနေသော်လည်း သူ့ပျော့ကွက်
ကို အလစ်တွယ်တတ်သည့် ကောင်၊ ယုံရသည် မဟုတ်။

အိပ်မရသဖြင့် သူ ထပြီး တစ်ခုခု လုပ်မည် ကြံရွယ်ကာ ခေါင်း
ထောင်လိုက်သည် ။

ထိုအခါမှ ခေါင်းက ချာချာလည် လာပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်ပြုတ်ကျ
ကာ မျက်တောင်လည်း မှေးစင်းကျ သွားလေတော့သည် ။

ယမကာချောသိပ်မှ အိပ်ပျော်ရမည့် သူ့ဘဝ။

အခန်း (၃)

နေသာထိုင်သာ ရှိ လာပြီ။ မိမိခန္ဓာဝန်ကို မိမိဘာသာ သယ်ဆောင် သွားလာနိုင်ချိန် သံစဉ် ဝမ်းသာသွား သည် ။

ကိုယ့်ဝန် ကိုယ်ထမ်းဆောင်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ဦးတည်ချက်မရှိသော ခရီးကို ဆက်ဖို့ အတွက် သူ ဤ ဆေးခန်းလေး၌ အားဖြည့်ရဦးမည် ဖြစ်သည် ။

‘ဟော ဒေါ်သံစဉ်မိုးသိမ့် ရှင်က လမ်းတောင်လျှောက်နေပြီလား’

အပြာဝတ် ဆရာမထဲမှ အပြုံးမျက်နှာနှင့် ကြည်လင်သော မျက်ဝန်း ရိပ်ရှိသည့် ဆရာမတစ်ဦးကို သူ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည် ။

‘ဟုတ်ကဲ့ စစ္စတာ’

‘ဘယ်ကို အကြောင်းကြားပေးရလဲဆိုပြီး... ရှင့်ကားလိုင်စင်က လိပ်စာအရဆိုတော့ ရန်ကုန်ဖြစ်နေ တော့ ရှင် သတိရကိုပဲ စောင့်တော့ ရှင်က ဘယ်မှ အကြောင်းမကြားပါနဲ့ ဘဲ တွင် တွင် ပြောတယ်။ မသိစိတ်နဲ့ လား သိစိတ်နဲ့ လား ခွဲမရသေးလို့ ကျွန်မ အခုမှ မေးရမယ်’

စစ္စတာက စကားအတော်ပြောနိုင်လေသည် ။

သို့သော် ပြုံး၍ ပြောတတ်သောအတတ်ပညာကြောင့် စစ္စတာစကားတို့ က နားထောင်ရသူ၏ နားကို ဒုက္ခမပေးချေ။

‘ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ စစ္စတာ’

‘ရှင့်အိမ်သားတွေက ရှင့်ဆီက အဆက်အသွယ်မရရင် စိုးရိမ်နေကြမှာ ပေါ့’

‘ကျွန်မမှာ အိမ်သား မရှိပါဘူး’

စစ္စတာ မျက်ခုံးပင့်သွားသည်။ ။

‘အိမ်သား မရှိရင် ဆွေမျိုးသားချင်းကော’

‘အင်း ဆွေမျိုးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်အိမ်ထဲအတူနေသူ မရှိဘူး။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ တကယ်လို့ ကျွန်မ လိပ်စာအရ အကြောင်းကြားရင် ဖုန်းကိုင်မယ့်သူ မရှိသလို တံခါးကြားထိုးထားတဲ့ သံကြိုး စာဟာလည်း ရာသီဥတုရဲ့ ဒဏ်ကိုပဲ ခံစားသွားရမှာ မို့လို့ ပါ’

သူက စစ္စတာလေသံကို လိုက်နင်း၍ လေကြောအနည်းငယ် ရှည်လိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့ ထံသို့ ဂျူတီကုတ်ဝတ်ထားသော ဆရာဝန်တစ်ဦးလျှောက်လာသည်။ ။

‘ဒေါ်သံစဉ်မိုးသိမ့် ဆေးရုံက ဆင်းချင်ပြီလား’

‘မဆင်းချင်သေးပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာတို့ သဘောပါ။ ။ ဆေးခန်းမှာ အတွင်းလူနာတွေ အရေးတကြီး ရောက်လာရင် ကုတင် အခက်အခဲရှိတယ် ဆိုရင်တော့ လဲ’

လုံခြုံနွေးထွေးမှုရှိသော ဤဆေးခန်းလေး၌ ကံကောင်းထောက်မစွာ နားခိုခွင့် ရရှိခြင်းအတွက် သူ အနွမ်းအမောတို့ သက်သာခဲ့ရလေသည်။ ။ စိတ်ကူးကောင်း မထွက်မလာမချင်း ခေတ္တဆက်ပြီး နားခိုချင်သေး သည်။ ။

‘ဒေါသစဉ်မိုးသိမ့်’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို သံစဉ်လို့ ပဲ ခေါ်လို့ ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ မိုးသိမ့်က ကျွန်မ ဖခင် ဦးဘမိုးနဲ့ မိခင်ဒေါ်သိမ်သိမ့်ရဲ့ နာမည်တွေပါ၊ မောင်နှမအားလုံးမှာ ပါလာတဲ့ နာမည် ဖြစ်ပါတယ် ဒေါက်တာ’

‘ကောင်းပါပြီ ဒေါသစဉ် ဆေးခန်းရဲ့ ထုံးစံအရတော့ ဒေါသစဉ် မနက်ဖြန် ဆင်းရပါမယ်’

သံစဉ်မိုးသိမ့် မျက်နှာငယ်သွားရသည် ။

‘ဒီမှာ အိမ်ငှားတာတို့ အဆောင်ငှားတာတို့ မရှိဘူးလား ဒေါက်တာ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မကို ကယ်တင် ခွဲစိတ်ပေးတဲ့ ဒေါက်တာနဲ့ လည်း တွေ့ချင်ပါသေးတယ်’

ဒေါက်တာ ကိုကိုအောင်က သိရခက်သောအပြုံးကို ပြုံးလိုက်ပြီး စစ္စတာဘက် လှည့်ကာ

‘ဖူးပဲ ကြည့်ပြောလိုက်ပါ၊ ဖူးတို့ က မိန်းမသားချင်းဆိုတော့ ပိုကောင်းပါတယ်။ ကိုယ် ရောင်း လှည့်လိုက်ဦးမယ်’

သံစဉ်မိုးသိမ့် စိတ်ထဲ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားသည် ။

သူ့အတွင်းစိတ်ကို သိပုံရသော ဒေါက်တာကိုကိုအောင်က သူ့အား ပြုံးပြပြီး

‘ဒေါသစဉ်ကိစ္စတွေ ဒီစစ္စတာက တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါလိမ့်မယ်’

ဒေါက်တာက ပြောပြောဆိုဆို အခြားလူနာကုတင်ဘက်သို့ ကူးသွားသည် ။

သံစဉ်မိုးသိမ့် စစ္စတာ့ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်သည် ။ စစ္စတာ

‘ကျွန်မက ဒေါက်တာဦးကိုကိုအောင်ရဲ့ ဇနီးပါ’

ထိုအခါမှ သံစဉ်မိုးသိမ့်က ဪ... ဟူသော အာမေဠိတ်နှင့်
ဇေဝဇဝါဖြစ်နေသော သံသယရှင်းသွားပြီး

‘ဒီဆေးခန်းက စစ္စတာတို့ ဖွင့်ထားတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါက်တာဘအိုဖွင့်ထားတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်
နှံက မနှစ်ကမှ ဒီကိုရောက်လာ တာပါ။ ကျွန်မ ဇာတိမြေလည်း ဖြစ်
တော့ ဆရာအိုကိုလည်း ကူညီရင်းပါ။ ဆရာအိုဆိုတဲ့ ဒေါက်တာဘအိုက
ကျွန်မနဲ့ လည်း ဝမ်းကွဲဘကြီးတော်စပ်ပါတယ်’

အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်ပြီး မြို့ကြီးပြကြီးများ နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော
နေရာတွင် ခေတ်မီဆန်းသစ်သော အထူးကုဆေးခန်းငယ်တစ်ခု ရှိလိမ့်
မည်ဟု သံစဉ်မိုးသိမ့်အတွေးဝယ် တစ်ခါမှ မထင်မှတ်ခဲ့ဖူးချေ။

မိမိကိုယ်ကို ခေတ်မီသူ ခေတ်အကြောင်းကို နားလည်လှပြီ ထင်မှတ်
ထားသူသည် ယခုတော့ လောက ကြီး၌ သူ မသိသေးတာတွေ အများ
ကြီး ရှိသေးသကဲ့သို့ သင်ခန်းစာယူစရာတွေလည်း ရှိနေပါသေးလားဟု
သိ လိုက်ရသည် ။

‘ကျွန်မကို လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့လို့ ကယ်တင်ပြီး ခွဲစိတ်ပေးသွားတဲ့ ဆရာ
ဝန်ကကော ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ ရသေးပါလား’

‘သူ့အကြောင်းက ပြောပြရခက်ခဲတယ်၊ ဒေါ်သံစဉ် သူဟာ ဆရာဝန်
ဘဝကနေ ရှောင်ပြေးသွားတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒေါက်တာအောင်နဲ့
က သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးပဲ အငိုက်မိပြီး သူ ဒေါ်သံစဉ်ကို ကိုယ်တိုင်ခွဲစိ
တ် ပေးသွားတယ်။ ကျေးဇူးအတင်ကို မခံယူလိုတဲ့ သူပဲ သူ့ဆီကို ဒေါ်သံ

စဉ် သွားလို့ မရသလို ကျွန်မလည်း သွားလို့ မရဘူး’

‘ရှင်’

သံစဉ်မိုးသိမ့် မိမိကိုယ် မိမိ နားကြားများ လွဲသလားဟု သံသယဖြစ်
မိကာ နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်သွား လေသည်။ ။

‘သူ့အကြောင်း အသာထားပါ၊ စောစောက ဒေါ်သံစဉ်က အိမ်ငှားလို့
ရမလားဆိုတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အိမ်ဖြစ်ဖြစ် အဆောင်ဖြစ်ဖြစ်’

‘ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆိုရင်တော့ နှစ်ချုပ်ငှားနေလို့ ရပါတယ်။ ဒီမှာ တော့
အဲဒီလို မရှိဘူး။ ဆရာအို ကျေးဇူး ကြောင့် တွဲဖက်အလယ်တန်းကနေ
အလယ်တန်းကျောင်း ဖြစ်သွားတာတောင် မနှစ်ကမှ အဲဒီမှာ ကျောင်း
ဝန်း ထဲမှာ ပဲ ဆရာ ဆရာမတန်းလျားဆောင် ရှိတယ်။ မန္တလေးက ဆ
ရာမတစ်ယောက်ကတော့ ရှိတယ်။ သူကလည်း အိမ်ထောင်သည် ဆို
တော့’

သံစဉ်မိုးသိမ့် စိတ်မသက်သာစွာဖြင့်

‘နေပါစေ၊ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း အနေကြာလာတော့ သီးသ
န့်ပဲ နေချင်ပါတယ်။ သီးသန့်ငှား မယ့် ဒါမှ မဟုတ် ရောင်းမယ့်အိမ်မျိုးရှိ
ရင်’

သံစဉ်မိုးသိမ့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ်အဖြစ် စစ္စတာက ကြည့်လိုက်
သည်။ ။ သို့သော်

‘ကျွန်မ ရွာထဲ မေးပေးပါ့မယ်’

သံစဉ်မိုးသိမ့်လို ခေတ်ဆန်သော အပြင်အဆင်ရှိသော မိန်းမတစ်

ယောက်က မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် ကင်းကွာ ပြီး လာရောက် အခြေချမည်ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု စစ္စတာဖြိုးက တွေးလိုက်ပုံရသည်။ ။

‘အလောသုံးဆယ်လည်း ဒေါသံစဉ်ကို ခရီးမဆက်စေချင်သေးဘူး။ နားစေချင်တယ်။ ကျွန်မ ဂျူတီ အော့ဖ်မို့ ရွာထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ ဒေါသံစဉ်အတွက် နေ့လယ်စာ စား’

‘ကျေးဇူးပါပဲ စစ္စတာ၊ စစ္စတာတို့ ကိုလည်း ကျွန်မ ကျေးဇူးဆပ်ပါဦးမယ်’

‘ဒီအတွက်တော့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ အကူအညီလိုတဲ့ လူကို ကူညီခွင့်ရတဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ က ဝမ်းသာ အားရ ရှိနေတာပါ။ ဆက်လည်း ကူညီချင်တဲ့ အတွက် ရွာထဲသွား စနည်းနာပေးလိုက်ဦးမယ် ဒေါသံစဉ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ စစ္စတာ ဆိုးသင့်ခံကျူး’

သံစဉ်မိုးသိမ့်က ကျောခိုင်းသွားသော စစ္စတာဖြိုး၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။ ။

ပြင်ဦးလွင်နှင့် မနီးမဝေး နောင်ချိုနှင့် လည်း မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိသော ဤစခန်းသာရွာကြီးလို နေရာမျိုး ၌ အခြေချနိုင်ပါ့မလား။ သူ့လုပ်ငန်းကိုကော ဒီအတိုင်းပဲ ပစ်ထားနိုင်ပါ့မလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေတို့ အိမ်တို့ ဆိုတာ ဝယ်ထားတာ မမှားပါဘူး။ အသက်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိုမင်း ခြင်းဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းနေလေပြီပဲ။

ပြင်ဦးလွင်မြေနှင့် အိမ်များကလည်း နွေခိုသူများ သဖြင့် ဈေးကောင်းနေလေပြီ။ အနီးစခန်းလည်း ထို့ အတူပင်။

ပြင်ဦးလွင်နှင့် နောင်ချိုကြားနေရာများကို သူမျက်စိကျနေရာ ယခု

တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သေကံ မရောက် သက်မပျောက်ဘဲ နားခိုဖြစ်
လေသည်။ ။

လားရှိုးမှ သူငယ်ချင်းဆီကို ခရီးဆက်ဖို့ အရေး မဝံ့မရဲဖြစ်သွားသည်
။ ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာနှင့် ကားဆက် မောင်းဖို့ ကိုပင် စိတ်အားငယ်ကြောက်ရွံ့
စိတ် ပထမဦးဆုံး ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။ ။

ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စများကို ဘယ်သူမှ မမြင်တွေ့ခင် မျက်
တောင်ပုတ်ခတ်ကာ သိမ်းလိုက်သည်။ ။ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း လှိုက်တက်
လာသော သောကဝေဒနာအစုစုကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်
စိမှိတ်ကာ နားလိုက်သည်။ ။
